

[Glistrup]

kommune, så er det samfundets samlede sikringsnet, som skal klare det.

Hr. Demnitz startede med at sige: ja men fremskridtspartiet er jo så meget imod, at staten og kommunerne skal betale ting. Ja, fremskridtspartiet er meget imod statslige og kommunale udgifter til unødvendige frådseri- og ødslering, men bestemt ikke, når der skal dækkes problemer, som er socialt, sundhedsmæssigt velbegrundede. Så vil hr. Demnitz altid finde, at fremskridtspartiet lukker op for tegnebogen. Dette med en arbejdskraft, der ikke kan beskæftiges, er efter vor opfattelse et rent socialt problem. Derfor er den rigtige fordeling simpelt hen den, det rigtige efter vort principielle standpunkt, at det er skatteyderne, der skal betale det.

Og så kan man selvfølgelig have ondt af det på linje med, hvad hr. Kurt Hansen havde, og sige: ja men så kommer arbejdsgiverne jo alt i alt til at betale alt for lidt. Men heller ikke den betragtning holder, for til syvende og sidst betales tingene af produktionen, hvad enten de finansieres via skattebilletten eller de finansieres via varepriserne, som disse ting jo faktisk bliver finansieret af.

Det er altså de principielle ting. Så har vi selvfølgelig i rigt omfang brug for at få det konkretiseret, og jeg kan derfor fuldstændigt tilslutte mig som fjerdemand på holdet fru Grethe Fenger Møller, fru Lilli Gyldenkilde og hr. Ib Christensen, når de siger: lad os nu se at få nogle tal og oplysninger på bordet om, hvordan § 85 a alt i alt har virket, og det må man jo snart have. Må vi bede om at få at vide, hvor mange krav der er udsendt til arbejdsgivere, sådan at vi kan se, hvad vi snakker om, så vi ikke kommer til at lovgive ud fra B.T.-overskrifter o. lign. Lad os håbe, vi får det.

Poulsgaard (FP):

Det er jo ikke nemt at diskutere med maskinstormere. Jeg troede godt nok, at de hørte en fjern fortid til, men dem har vi altså fået herinde i folketinget. Det er hr. Demnitz, jeg tænker på – ja, det er dig, jeg tænker på med de sidste bemærkninger, det vil jeg da meget gerne medgive.

Den, jeg egentlig ville sige noget til, var såmænd ikke så meget hr. Demnitz, for ham har jeg opgivet for længe siden. Arbejdsmini-

steren er i samme båd, men dér er trods alt en lille smule håb endnu.

I forbindelse med det lovforslag, vi her behandler, har jeg et eksempel. Jeg har fået et brev fra en restauratør, der driver selskabsvirksomhed, det er jo faktisk det, restauranterne er til. Fjerde juledag i 1979 var der et selskab på en 50 mennesker. Til at hjælpe restauratøren og hans hustru skulle de have en dame i 4 timer, men ifølge lovgivningen skulle han betale for 40 timer. Jeg sagde til mig selv, at godt nok har socialdemokratiet været hovedansvarlig for en masse idiotiske og fjollede love, men dette slår alle rekorder. Jeg er nu blevet klar over, at det gør det slet ikke.

Hvis ikke arbejdsministeren vil være med til at ændre ved sådan nogle ting, så skulle der i hvert fald stå, som jeg har sagt før: her lades alt håb ude, for så er man i hvert fald med til at ødelægge alt. Jeg tror ikke, at arbejdsministeren, hvis han skulle have en dame til gøre rent derhjemme eller en mand til at grave haven, eller hvad det nu kunne være, arbejdsministeren fik brug for, så ville synes, at det var i orden, at han fik 4 timers arbejde udført, men skulle betale for 40 timer.

Jeg håber i hvert fald, at arbejdsministeren er klar over dette problem og vil se meget, meget positivt på, at det bliver løst.

Den fg. formand (Arentoft):

På givne foranledning skal jeg henlede hr. Poulsgaards opmærksomhed på forretningsordenens § 26. Det er ikke tilladt at tiltale medlemmer direkte og med »du«.

Nymann (FP):

Det er jo et af denne sals helt store problemer, det dukker op igen og igen og igen, hvordan vi kan undgå misbrug af arbejdsløshedsunderstøttelsen. Der undersøges, der kontrolleres, der laves nye love med henblik på, hvordan vi kan undgå uhensigtsmæssig udnyttelse af arbejdsløsheds-kasserne. Ja men det er jo, fordi der er et fuldstændigt misforhold mellem at modtage løn og at få arbejdsløshedsunderstøttelse. Alle ved jo, at der er en kæmpejagt efter at få arbejdsløshedsunderstøttelse og lade være med at komme på arbejde. Man kan sidde derhjemme. Det er jo det, der går igen og går igen og går igen,